

MOJ PRVI ŠOLSKI DAN V MESTU...

Ko prideš z vasi v mesto, je za vaškega otroka vse novo, tuje, čeprav mesto, o katerem je govor, takrat ni bilo tako veliko: najširša Kidričeva ulica je bila kot letališče, ki naj bi se sicer nadaljevala proti vzhodu v tunel pod Panovcem in peljala iz kotanje proti Ljubljani. Križala jo je Erjavčeva ulica, takrat vsa v senci kostanjev, na koncu pa meja, prepovedano območje. Ob njej je že bilo zgrajeno Elektro, pa manjši železničarski blok in kasneje telovadnica, na nasprotni strani tudi nekaj blokov. Vzporedno s Kidričevo s šestimi »ruskimi« bloki je tekla Delpinova ulica. Na njej še ni bilo nič, gradilo se je več nizkih dolgih hiš, v katerih so še danes trgovine. Na začetku smo vse dobili v »frnaži«, kjer so bile trgovina z mešanim blagom, mlekarna in mesnica, pa še frizerka. Potok Koren je bil velik, čez je bilo več lesenih brvi. Tudi ob njem je bilo zgrajenih nekaj blokov. Bilo je leta 1961.

Moj prvi šolski dan ob preselitvi z vasi v nov dom, v mesto je bil zame prvi šolski dan v novi šoli, prvi šolski dan v popolnoma novem okolju in prvi šolski dan petega razreda. Do šole me je spremljal oče, učitelj, takrat pa vzgojitelj v dijaškem domu. Pred veliko šolo v obliki črke U je bilo morje otrok in staršev. Večina je veselo klicala prijatelje in sošolce, se pozdravljala in klepetala. Mnogi pa so resno spremljali dogajanje in poslušali govore.

Zdi se mi, da je bil govor najprej namenjen slovesnemu odprtju šole, ne spomnim se, saj je bilo tudi zame kot v čebelnjaku, lahko pa je bil le pozdrav novim in starim učencem. Govoril je velik in močan mož, pravi hrust, ravnatelj Miro Nakrst. V spominu imam prijazne in tople besede pozdrava, njegovega nasmeha in veselja. Opisoval je novo šolo, koliko je mesto z njo pridobilo, saj je bila stara šola v barakah blizu borovega gozdička. Pozdravljaj je učiteljice, spodbujal otroke za učenje in prijazno kramljaj z njimi. Zelo sem si ga zapomnila, saj me je spominjal na dobrega moža Dedka Mraza. Kot učitelj in ravnatelj me je spremljal tudi v srednji šoli.

Povabljeni smo bili, da se vsi zberemo ob razrednikih. Tega se dobro spomnim. Oče je nato odšel, saj so otroci z učitelji odhajali v svoje razrede. Ne vem kaj se je zgodilo, a ko sem se obrnila, da bi šla s sošolci v razred, ni bilo nikogar več. Prestrašena, nisem vedela, kaj naj naredim. Zapomnila sem si, da sem bila razporejena v 5a razred. Nikogar nisem poznala, v šoli – v tej stavbi, še nisem bila. Vedela sem, da moram poiskati svoj razred in negotovo sem poskušala odpreti ogromna steklena vhodna vrata. Kam naj se obrnem? Na hodniku ni bilo nikogar, nikjer ni bilo nič napisano. Bila sem tako vznemirjena, da moje oči ne bi zaznale navodil, če so bila napisana. Prostor je bil svetel in poln dopoldanskega jesenskega sonca. Vse se je svetilo, sivi linolej na tleh se je bleščal, vse je bilo čisto. Vrata so bila visoka in široka. Dolga oglasna deska je bila pritrjena od vrat zbornice proti stopnicam, ki so bile iz raznobarnih kamenčkov.

V katero smer naj grem? Obotavlja se sem šla po hodniku na levo, ne po stopnicah, naprej je bil desno zopet izhod, torej še naprej na dolg hodnik. Hodila sem od vrat do vrat, na nobenih ni bilo pravega napisa. Končno sem se opogumila in odprla ena od vrat. »Kaj iščeš?« 5A razred. »Je v 1. nadstropju.« Tekla sem po širokih dvoramnih stopnicah v prvo nadstropje. Končno sem ga dobila. Vsa osramočena zaradi zamude sem tiho vstopila. Razredničarka Lidija Gruntar me najprej ni niti opazila, potem pa me je prijazno spraševala in preverila, če res spadam v njen razred. Kmalu sem sedla v klop, a si nisem upala pogledati ne levo, ne desno, čeprav ni nikogar zanimala sošolka, ki je zamudila nekaj minut. Kar nekaj časa sem bila negotova v novi sredini, a počasi sem odkrivala, da nekateri stanujejo prav blizu mene ali na poti v šolo, da niso vsi iz mesta, da se marsikdo vozi, da ima kdo sorodnike v mojih starih krajih... Pri osnovnih predmetih nisem imela težav, morala pa sem se navaditi, na primer, na telovadbo v telovadnici v kratkih hlačkah. Tega na vasi nismo poznali. Učili smo se in posnemali drug drugega, nerodnosti je bilo veliko, a vse dogajanje nas je povezovalo in prijateljstva, zelo dobra prijateljstva so se hitro rojevala. Nerodni prvi dan šolski dan pa mi je za vedno ostal v grenko-sladkem spominu.